

Prologas

Niekas nepradeda karo – ar bent jau nė vienas protingas žmogus neturėtų pradėti – tvirtai nesuvokdamas, ką šiuo karu jis ketina pasiekti ir kaip ketina kariauti.

CARL VON CLAUSEWITZ, „Apie karą“

Pirmuosiuose savo prisiminimuose aš, trejų metų mergaitė, mėginu nužudyti savo seserį. Kartais šis prisiminimas yra toks ryškus, kad juntu netgi antklodės užvalkalo šiurkštumą sau po delnu ir į jį įsispaudusį aštrų sesers nosies kalnelį. Be abejo, ji neturėjo jokių galimybių man pasipriešinti, bet mano užmačia vis dėlto nepavyko. Ją išgelbėjo į mūsų kambarį užėjęs tėvas, kai prieš naktį apžiūrinėjo namų kertes. Jis nuvedė mane atgal į lovą.

– To, – pasakė jis man, – niekad nebuvo.

Kai mes paaugome, man susidarė įspūdis, kad aš be jos neegzistuoju. Dažnai stebėdavau ją miegančią kitame kambario gale; mano ilgas šešėlis jungdavo mūsų lovas, o aš galvodavau apie būdus. Nuodai, užpilti ant jos košės. Klastinga grįžtamoji banga maudantis jūroje. Žaibo iškrova.

Vis dėlto galiausiai aš nenužudžiau savo sesers. Tai padarė ji. Ar bent jau aš sau taip tvirtinu.

Pirmadienis

Brolau, aš ugnis,
Kunkuliuojanti po vandenyno dugnu.
Aš niekuomet tavęs nesutiksiu, brolau, –
Jokiu pavidalu dar daugelį metų,
Galbūt tūkstančius metų, brolau.
Paskui aš tave sušildysiu,
Laikysiu tave prie savęs, apglėbsiu tave ratilais,
Tave aš naudosis ir keisiu –
Galbūt tūkstančius metų, brolau.

CARL SANDBURG, „Giminė“

A N A

Kai buvau maža, didžiausia paslaptis man buvo ne *kaip* padaromi vaikai, o *kodėl*. Vaikų gamybos mechanizmą aš žinojau, – vyresnysis brolis Džesas man buvo pakankamai pripasakojęs šia tema, – nors tuo metu neabejojau, kad pusę to, ką girdėjau iš jo, jis pats buvo išgirdęs neteisingai. Kiti mano amžiaus vaikai, kol mokytoja būdavo nususukusi, klasės žodyne ieškodavo žodžių *penis* ar *vagina*, o mane domino kitos detalės. Sakykim, kodėl kai kurios motinos teturi tik vieną vaiką, o kitos šeimos, atrodo, gausėja tiesiog akyse. Arba, sakykim, man buvo keista girdėti, kaip nauja mūsų mokyklos mokinė Sedona visiems, kas tik jos klausėsi, pasakojo, jog vardą tėvai jai davę pagal vietą, kurioje atostogavo ir ją pradėjo. („Gerai, kad jie tuo metu buvo ne Džersi Sityje“, – mėgo sakyti mano tėtis.)

Dabar, kai man trylika metų, šie klausimai dar aktualesni. Mane domina tokios istorijos: aštuntokė turėjo išeiti iš mokyklos todėl, kad

buvo suvedžiota; kaimynė pasidarė vaiką tikėdamasi, jog tai sulaikys vyrą nuo skrybų. Sakau jums, jei šiandien į Žemę nusileistų ateiviai ir pamėgintų detaliai išnagrinėti priežastis, kodėl Žemėje gimdomi vaikai, jie prieitų prie išvados, kad dauguma žmonių vaikų susilaukia atsitiktinai – dėl to, kad kažkurį vakarą buvo per daug išgėrę, dėl to, kad apsisaugojimo priemonių patikimumas nėra šimtaprocentis, arba dėl tūkstančio kitų ne itin gražių priežasčių.

Kita vertus, aš pati buvau pagimdyta turint labai konkretų tikslą. Aš nesu pigaus vyno butelio, mėnulio pilnaties ar akimirkos geidulio vaisius. Aš gimiau todėl, kad mokslininkui pavyko sujungti mano motinos kiaušinėlius ir tėvo spermą ypatingu būdu, sukuriant vertingą genetinę kombinaciją. Kai Džesas man papasakojo, kaip padaromi vaikai, ir aš, didžioji abejotoja, nusprendžiau išgirsti tiesą iš tėvų lūpų, gavau daugiau, nei tikėjaisi. Jie pasisodino mane šalia savęs ir, be abejo, paaiškino visus įprastus techninius proceso aspektus, tačiau pasakė ir dar kai ką – ogi kad iš daugelio mažų embrionų jie pasirinko manąjį, nes dėl unikalių genetinių savybių tik aš galėjau išgelbėti savo seserį Keitę.

– Laukdamiesi mes tave mylėjome net labiau, – be abejo, patikino mama, – nes tiksliai žinojome, ko laukiamės.

Tačiau tai, ką išgirdau, mane skatino svarstyti, kas būtų buvę, jei Keitė būtų buvusi sveika. Galimas daiktas, tebeplevenčiau danguje ar kur kitur, laukdama, kol būsiu susieta su kūnu, kad šiek tiek pagyvenčiau Žemėje. Ir jau tikrai nebūčiau atsidūrusi šioje šeimoje. Matote, kitaip nei visi kiti laisvojo pasaulio žmonės, aš čia atsidūriau neatsitiktinai. Ir jei tėvai pagimdė jus dėl kokios nors konkrečios priežasties, tegu ta priežastis egzistuoja ir toliau. Nes jeigu jos nebeliks, nebeliks ir jūsų.

Lombarduose, galimas daiktas, daugybė šlamšto, bet jie taip pat yra istorijų inkubatorius, jei manęs paklaustumėte, nors to ir nepadarėte. Kas privertė žmogų atnešti į lombardą niekad anksčiau nenešiotą

briliantą? Kam taip labai reikėjo pinigų, kad atnešė parduoti vienaakį pliušinį meškiuką? Kai prisiartinu prie prekystalio, manęs nepaleidžia mintis, kad kas nors pažvelgs į medalioną, kurį ketinu atiduoti, ir pateiks man tuos pačius klausimus.

Už prekystalio stovinčio vyriškio nosis yra ropės formos, o akys taip giliai nugrimzdusios į akiduobes, kad aš negaliu įsivaizduoti, kaip jis sugeba viską apžvelgti ir susitvarkyti su savo darbu.

– Ko nors reikia? – klausia jis.

Stovėti ir tylėti – tai viskas, ką galiu padaryti, užuot apsisukusi ir išėjusi pro duris, apsimesdama, kad patekau čia per klaidą. Vienintelis dalykas, suteikiantis man stiprybės neišeiti, yra žinojimas, kad aš nesu pirmoji, stovinti prie šio prekystalio ir laikanti saujoje vienintelį pasaulyje daiktą, su kuriuo niekuomet neketinau išsiskirti.

– Norėčiau kai ką parduoti, – galiausiai sakau jam.

– Ar aš turėčiau atspėti, kas tai yra?

– Oi, – nurydama seiles aš išsitraukiu medalioną iš savo džinsų kišenės. Auksinė širdelė krinta ant stiklinio prekystalio ir pasislepia grandinėlės balutėje. – Tai aukščiausios prabos auksas, – giriu savo prekę. – Vargu ar bent kartą nešiotas.

Tai melas; iki šio ryto aš jo nebuvo nusiėmusi nuo kaklo septynerius metus. Tėvas jį padovanojo, kai man buvo šešeri. Tai įvyko po kaulų čiulpų persodinimo operacijos. Tėvas pasakė, kad kiekvienas, kuris suteikia seseriai tokią didelę dovaną, nusipelno dovanos ir pats. Dabar, kai medalionas guli ant prekystalio, mano kaklas šiurpsta ir jaučiasi be galo nuogas.

Vyriškis prisikiša prie akies lupą, pro kurią akis atrodo beveik normalaus dydžio.

– Duosiu tau dvidešimt.

– *Dolerių?*

– Ne, pesų. Ko gi dar?

– Jis vertas penkiskart tiek! – sušunku mėgindama atspėti.

Vyriškis gūžteli pečiais.

– Pinigų reikia ne man.

Desperatiškai susitaikydama su sandėrio sąlygomis paimu medalioną, ir įvyksta keisčiausias dalykas – mano pirštai tiesiog susigniaučia į neatgnaužiamą kumštį, tarytum Gyvybės Nasrai. Mano veidas įrausta nuo pastangų ištiesti į delną susmigusius pirštus. Atrodo, praeina valanda, kol medalionas galiausiai įkrinta į atkištą lombardo savininko delną. Jo akys lieka įsmeigtos man į veidą, tik dabar kiek sušvelnėjusios.

– Pasakyk namiškiams, kad jų pametei, – pasiūlo jis, šį patarimą pridėdamas už dyką.

Jei ponas Websteris nuspręstų į savo žodyną įtraukti žodį *keistuolė*, Ana Ficzerald būtų geriausias šio termino apibrėžimas, kokį tik jis galėtų surasti. Keistumas susijęs ne tik su mano išvaizda, bet gana ir tos: sudžiūvusi kaip karo pabėgėlė, beveik be krūtinės, dulkių spalvos plaukais, susiliejančiomis strazdanomis ant skruostų, kurios, leiskite jums pasakyti, neišblunka nei nuo citrinų sulčių, nei nuo akinių su saulės filtrais, nei, deja, nuo švitrinio popieriaus. Ne, Dievas mano gimimo dieną aiškiai buvo savotiškos nuotaikos, nes prie šios keistos fizinių savybių kombinacijos pridėjo ir panašią aplinką, kurioje teko gimti.

Mano tėvai stengėsi, kad mano gyvenime viskas būtų normalu, bet tai sąlyginė sąvoka. Aš niekada nebuvau vaikas tikrąja žodžio prasme. Tas pat pasakytina ir apie Keitę su Džesu. Spėju, kad galbūt pirmaisiais savo gyvenimo metais, kol Keitei nebuvo diagnozuota liga, tikrą vaikystę patyrė Džesas, o paskui mes augome pernelyg apsikrovę rūpesčiais ir mintimis, kad galėtume nerūpestingai šuoliuoti vaikystės pievomis paauglystės link. Ar žinote, kad dauguma mažų vaikų save suvokia kaip animacinius personažus? Jie tiki, kad jei ant jų galvos nukris priekalas, jie galės paprasčiausiai nugramdyti save nuo šaligatvio ir eiti toliau. Aš niekuomet tuo netikėjau. Kaip galėjau tikėti, jei prie mūsų pietų stalo viena vieta buvo, galima sakyti, rezervuota Mirčiai?

Keitė serga ūmine promielocitine leukemija. Iš esmės taip nėra – dabar liga jai nepasireiškia, bet snaudžia po jos oda lyg lokys, o vieną dieną nubunda ir nusprendžia vėl užriaumoti. Liga buvo diagnozuota, kai jai buvo dveji; o dabar jai šešiolika. *Molekulinis atkrytis, granulocitai ir poodinis centrinis veninis kateteris* – šie žodžiai yra mano žodyno dalis, nors jų niekad nerasi jokiam intelektui ar žinių tyrimo teste. Aš esu alogeninė donorė – tobulas genetinis sesers atitikmuo. Kai Keitei reikia leukocitų, kamieninių ląstelių ar kaulų čiulpų, galinčių priversti jos kūną apgaulingai manyti, kad jis sveikas, aš būnu ta, kuri visa tai tiekia. Beveik visuomet, kai tik Keitė gulasi ligoninėn, aš irgi atsiduriu tenai.

O apskritai jūs turite visą teisę netikėti nei tuo, ką apie mane išgirstate, nei ypač tuo, ką aš jums pasakojau pati.

Kai lipu laiptais aukštyn į savo kambarį, iš savojo išeina motina su nauja vakarine suknele.

– A, – sako ji, atsukdama man nugarą. – Kaip tik tavęs man ir reikia.

Aš užsegu suknelės užtrauktuką ir mėginu įvertinti besisukinėjančios priešais mane mamos drabužį. Mano motina galėtų būti graži moteris, jei stebuklingai nusileistų parašiotu į kitą, laimingesnį, gyvenimą. Ji turi ilgus juodus plaukus ir grakščius princesės raktikaulius, bet jos lūpų kampučiai nusvirę, tarytum ji ką tik būtų prarijusi karčią naujieną. Ji turi mažai laisvo laiko, nes jos dienvartarkė yra toks dalykas, kuris gali staiga apsiversti aukštyn kojom, jei, sakykim, mano sesuo ką nors susitrenkia ar jai iš nosies pasipila kraujas. Tačiau tą laisvą laiką, kurį turi, ji praleidžia naršydama po *bluefly.com* svetainę ir jame užsisakinėdama beprotiškai gražias vakarines sukneles, skirtas lankyti ten, kur ji niekad nenueis.

– Ką tu manai? – paklausia ji.

Suknelė yra visų saulėlydžio atspalvių ir pasiūta iš audinio, kuris, motinai judant, skleidžia malonų šnaresį. Suknelė neturi petnešėlių, ją galėtų dėvėti žvaigždė, grakščiai žingsniuojanti raudonuoju kilimu, – tai tikrai ne tas modelis, kurį būtų galima tikėtis išvysti Aukštutinio

Derbio priemiesčio name. Motina susuka plaukus į kuodą ir laiko juos rankomis. Ant jos lovos guli dar trys suknelės – viena juoda, aptempianti kūną, kita nusėta stiklo karoliukais, o trečioji iš pažiūros atrodo neįmanomai maža.

– Tu atrodai...

Pavargusi. Šis žodis plazda už mano lūpų, bet neišsiveržia pro jas.

Motina staiga sustingsta ir nutyla, ir aš pagalvoju, ar nebūsiu pasakiusi ką nors ne taip. Tildydama mane ji pakelia ranką, o ausį delnu pakreipia atvirų durų link.

– Ar girdėjai?

– Ką girdėjau?

– Keitė.

– Nieko negirdėjau.

Bet ji manimi netiki, nes kai kalbama apie Keitę, ji netiki niekuo. Skubiai užlipa į viršų ir atidaro mūsų miegamojo duris, ten randa ant lovos sėdinčią isterijos apimtą mano seserį, ir atrodo, kad vyksta naujas Didysis Sprogimas. Mano tėtis, astronomas mėgėjas, mėgino man paaiškinti apie juodąsias skyles, kad jos yra tokios masyvos, jog absorbuoja į savo centrą absoliučiai viską, netgi šviesą. Panašios į šią akimirkos turi tokių pat absorbcijos savybių. Nesvarbu, už ko tu laikytumeisi, vis viena bematant esi įtraukiamas.

– Keite! – motina susmunka ant grindų šalia sesers lovos, o ta idiotiška suknia debesimi pasiskleidžia aplinkui ją. – Keite, meilute, ką tau skauda?

Keitė laiko prispaudusi pagalvę sau prie pilvo, o ašaros nepaliaudamos srūva skruostais. Jos blyškūs plaukai šlapiomis sruogomis prilipę prie veido, o kvėpavimas įtemptas lyg styga. Aš stoviu sustingusi savo kambario tarpduryje ir laikiu nurodymų. *Pašauk tėvelį. Skambink 911. Skambink daktarui Šansui.* Motina purtyte išpurto iš Keitės paaiškinimą, kas atsitiko.

– Prestonas, – kūkčioja ji. – Jis palieka Sereną.

Tik tuomet mes pastebime televizorių. Jo ekrane karštas šviesia-plaukis vyriškis meta ilgisingą žvilgsnį į moterį, verkiančią beveik taip pat kaip mano sesuo, paskui trenkia durimis.

– Bet ką tau skauda? – neatlyžta motina, įsitikinusi, kad dėl dukters ašarų turi būti kaltas kažkas daugiau nei televizorius.

– O Dieve mano, – kūkčiodama sako Keitė. – Ar jūs įsivaizduojat, kiek negandų drauge įveikė Serena ir Prestonas? Ar įsivaizduojat?

Mano surakinta širdis atspalaiduoja, aš suvokiu, kad viskas normalu. Normalumas mūsų namuose yra tarytum atklodė, per trumpa lovai, kurioje miegi: kartais ji dengia tave tiesiog puikiai, o kitą sykį tu staiga pasijunti nuoga ir drebanti nuo šalčio. Blogiausia, kad niekada nežinai, katras iš šių dviejų variantų tavęs laukia. Aš atsisėdu ant Keitės lovos kraštelio. Nors man tik trylika, esu už ją aukštesnė, ir žmonės kartkartėmis klaidingai mano, kad tai aš esu vyresnioji sesuo. Šią vasarą ji ėjo iš proto tai dėl Kalahano, tai dėl Vajato ir Lajamo, atliekančių pagrindinius šios muilo operos vyrų vaidmenis. Dabar atrodo, ji sutelkusi dėmesį į Prestoną.

– Anksčiau buvo rodoma apie pagrobimą, – ryžtuosi nutraukti tylą. Aš iš tiesų sekiau šio filmo siužetą; Keitė pareikalavo, kad per jos dializės kursą įrašyčiau tas serijas, kurių ji negalės pamatyti.

– Ir tada ji per klaidą vos neištekėjo už jo brolio dvynio, – priduria Keitė.

– Negaliu pamiršti, kaip jis žuvo per laivelio katastrofą. Bent jau pastaruosius du mėnesius, – įsitraukia į pokalbį motina, ir aš prisimenu, kad ji taip pat žiūrėdavo šią muilo operą ligoninėje drauge su Keite.

Keitė, atrodo, tik dabar pastebi motinos aprangą.

– Ką tu čia apsirengusi?

– Oi. A, čia tai, ką išsiųsiu atgal.

Ji atsistoja priešais mane, kad galėčiau atsegti suknelės užtrauktuką. Ši prekių užsisakinėjimo internetu aistra bet kuriai kitai motinai būtų buvusi signalas, kad reikalinga terapija; mano mamos atveju ją tikriausiai būtų galima laikyti sveiku atsitraukimu nuo rūpesčių. Aš nežinau, ar jai labiausiai patinka kuriam laikui apsvilkti gražų kieno nors kailį, ar turėti galimybę išsiųsti atgal tai, kas netinka. Ji įdėmiai nužvelgia Keitę.

– Ar tikrai tau nieko neskauda?

Kai motina išeina, Keitė truputį nugrimzta. Tai vienintelis būdas nusakyti jos būseną – taip sparčiai jos veidas netenka spalvos, o ji pati pasineria į pagalves. Kai serga, nugrimzdama ji išblykšta šiek tiek labiau – tuomet man atrodo, kad vieną rytą atsibudusi jos apskritai neatskirsiu nuo patalų.

– Pasitrauk, – paliepia Keitė. – Tu užstoji man ekraną.

Nueinu ir atsisėdu ant savo lovos.

– Čia rodo tik ištraukas iš būsimų serijų.

– Taip, bet jei aš šiandakt mirsiu, noriu bent jau žinoti, ko neteksiu.

Pakedenu savo pagalves po galva. Keitė kaip paprastai sukeitė jas taip, kad jai tektų visos minkštosios, kurios pagulėjus nepavirsta į akmenį, padėta po kaklu. Galima numanyti, kad ji to nusipelnė, nes yra trejais metais vyresnė už mane, serga ir dar Mėnulis yra Vandens žvaigždyne. Priežasčių *visuomet* yra. Dirsteliu į televizorių, svajodama perjungti kitą kanalą, nors ir žinau, kad šansų neturiu.

– Prestonas atrodo taip, tarytum būtų pagamintas iš plastiko.

– Tai kodėl aš praėjusių naktį girdėjau tave šnibždant į pagalgę jo vardą?

– Užsičiaupk, – atšaunu.

– Pati užsičiaupk, – atšauna ir Keitė ir nusišypso man. – Nors, tiesą sakant, jis tikriausiai gėjus. Kaip apmaudu, turint omenyje, kad seserys Ficzerald...

Staiga ji susiraukusi nutyla per pusę sakinio, ir aš puolu prie jos.

– Keite...

Ji trinasi delnu nugaros apačią.

– Nieko baisaus.

Ją vėl kamuoja inkstai.

– Gal pašaukti mamą?

– Kol kas ne, – ji persisveria per savo lovos kraštą ir ištiesia ranką.

Mūsų lovos stovi tokiu atstumu, kad ištiesusios rankas galėtume viena kitą pasiekti. Aš taip pat ištiesiu ranką. Kai buvome mažos, mėgome daryti šį tiltą ir mėgindavome įsivaizduoti, kiek barbių galėtume ant jo susodinti.

Pastaruoju metu mane kamuoja košmarai: tarytum esu sukapojama į daugybę gabaliukų, bet jų neužtenka, kad būčiau surinkta atgal.

Mano tėtis sako, kad ugnis pati save sudegina, jei neatidarai lango ir neduodi jai oro. Aš įsivaizduoju, kad kaip tik tai ir darau. Bet tėtis tvirtina, kad jei liepsnos jau laižo kulnus, tu turi išgriauti sieną ar dvi, jei nori išsigelbėti. Tad kai išgėrusi tablečių Keitė užmiega, aš paimu odinį kapšėlį, kurį laikau plyšyje tarp savo čiužinio ir lovos rėmo, ir norėdama privatumo nueinu į vonią. Žinau, kad Keitė mėgsta šnipinėti. Kartą įpainiojau raudoną siūlą tarp kapšelio užtrauktuko dantukų, kad sužinočiau, ar Keitė, kaip įtariau, be leidimo nesikapsto po mano daiktus. Netrukus siūlas buvo nutrauktas, nors iš kapšelio ir niekas nedingo. Aš atsuku čiaupą vonioje, kad atrodytų, jog čia esu ne be priežasties, ir atsisėdusi ant grindų imu skaičiuoti.

Jei pridėsime dvidešimt dolerių iš lombardo, iš viso turiu 136 dolerius ir 87 centus. Neatrodo, kad man pavyks sukaupti reikiamą sumą, bet turi būti būdas tai sutvarkyti. Džesas taip pat neturėjo 2900 dolerių tam apdaužytam džipui pirkti, gavo iš banko kažkokią paskolą. Be abejo, tėvams reikėjo pasirašyti popierius, ir aš abejoju, kad jie, žinodami aplinkybes, tą patį sutiktų padaryti ir man. Perskaičiuoju pinigų dar kartą – gal banknotai stebuklingu būdu bus pasidauginę? – bet matematika yra matematika, ir suma lieka ta pati. Tada perskaitau laikraščių iškarpas.

Kempbelas Aleksanderis. Kvailas vardas, mano nuomone. Skamba kaip brangiai kainuojantis gėrimas bare ar maklerių kontoros pavadinimas. Bet negalima ignoruoti to žmogaus profesinės patirties.

Norint patekti į brolio būstą, reikia išeiti iš namų; tai jam labai patinka. Kai sulaukė šešiolikos, Džesas persikraustė į mansardą virš garažo – puikus žingsnis, nes nenorėjo, kad tėvai matytų, ką jis veikia, o tėvai iš tiesų ir nenorėjo matyti. Liptus į jo kambarį užstoja keturios žieminės padangos, nedidelė kartono pertvarėlė ir ant šono parverstas ažuolinis stalas. Kartais aš galvoju, kad Džesas šias kliūtis

pasistatė sau pačiam, tiesiog tam, kad suteiktų sau galimybę patirti kuo daugiau iššūkių.

Persiropščiau per šias kliūtis ir užlipu aukštyn laiptais, kurie vibruoja nuo Džeso stereoaparatus skleidžiamų žemų dažnių garsų. Prireikia beveik penkių minučių, kol jis pagaliau išgirsta mano beldimąsi.

– Ko? – sausai mesteli jis, triukšmingai atidarydamas duris.

– Ar galiu užėiti?

Jis ilgokai galvoja, tada žengia atgal, leisdamas man įeiti į vidų. Visas kambarys yra purvinų drabužių, žurnalų ir kiniškų animacinių personažų iškarpų jūra. Čia tvyro prakaito tvaikas, tarsi iš ledo ritulio pačiužų aulo. Vienintelė tvarkinga vieta visame kambaryje yra lentyna, kur Džesas laiko ypatingąją savo kolekciją – sidabrinį jaguaro talismaną, mersedeso simbolį, mustango žirgą – automobilių papuošimus, kuriuos jis man sakė tiesiog radęs numestus ant žemės, bet aš nesu tokia kvaila, kad patikėčiau.

Nesupraskite manęs klaidingai – negalima sakyti, kad tėvai nesirūpina Džesu ar jo problemomis. Paprasčiausiai jie neturi laiko skirti jam pakankamai dėmesio, nes jo problemos nėra jų rūpesčių skalės viršuje.

Džesas, nekreipdamas dėmesio į mane, eina atgal į tolimąjį savo chaoso kampą ir toliau knibinėja tai, nuo ko buvo atitrauktas. Mano dėmesį patraukia molinis puodas – tas pats, kuris prieš keletą mėnesių išnyko iš mūsų virtuvės. Dabar jis stovi ant Džeso televizoriaus. Pro pradengtą dangtį kyšo varinis vamzdelis, jis leidžiasi žemyn, kirsdamas plastikinį ledo prigrūstą pieno butelį, ir galiausiai atsiveria virš Meiseno porceliano ąsočio. Džesas, galimas daiktas, balansuoja ant nusikaltėlių pasaulio ribos, bet jis talentingas. Vos tik aš pamėginu paliesti jo keistąjį naują prietaisą, Džesas bemat atsigręžia.

– Ei! – jis skriste perskrenda per sofą ir nustumia mano ranką šalin. – Sulankstysi kondensacinę spiralę!

– Ar tai yra tai, apie ką aš galvoju?

Jo veidu nuslysta sukta šypsenėlė.

– Nelygu, apie ką tu galvoji, – jis palenkia Meiseno ąsotį, iš jo ant kilimo nulaša lašelį skysčio. – Paragauk.

Distiliatoriumi, pagamintu panaudojus keletą vamzdelių, iš klijų gaunama degtinė velniškai stipri. Ugnis taip staigiai nusirita mano pilvu ir kojomis, kad iš netikėtumo klesteliu ant sofos.

– Bjaurybė, – žiopteliu.

Džesas nusijuokia ir taip pat gurkšteli. Jam, atrodo, skystis nuslysta gerokai lengviau.

– Tai ko tu iš manęs nori?

– Iš kur žinai, kad iš tavęs ko nors noriu?

– Kadangi niekas čia neateina iš visuomeninių paskatų, – sako jis, sėdėdamas ant sofos porankio. – O jei būtų kas nors susiję su Keite, tu man jau būtum apie tai pasakiusi.

– Tai *yra* susiję su Keite. Tam tikra prasme, – aš įspraudžiu broliui į saują savąsias laikraščių iškarpas. Jos jam viską paaiškins geriau, nei aš galėčiau tai padaryti kalbėdama. Jis tyrinėja laikraščių skiautes, paskui pažvelgia man tiesiai į akis. Jo akys yra blausaus sidabro pilkumo, tokios keistos, kad kartais, kai jis žiūri į tave, visiškai užmiršti, ką norėjai jam pasakyti.

– Negriauk šios sistemos, Ana, – kandžiai sako jis. – Visi mes turime savo gerai išmokus vaidmenis. Keitė vaidina Kankinę. Aš esu Beviltiškasis. O tu – tu esi Ramybės Palaikytoja.

Jis mano, kad mane pažįsta, bet tą patį apie jį manau ir aš – na, o jei kalbėtume apie tarpusavio įtampą, Džesas yra tikras jos maniakas. Aš žvelgiu tiesiai į jį.

– Tai kaip?

Džesas sutinka palaukti manęs automobilių aikštelėje. Tai vienas iš nedaugelio atvejų, kuriuos galiu prisiminti, kai jis daro tai, ko aš prašau. Išlipusi iš automobilio nužingsniuojau prie pagrindinių pastato durų; jas saugo dvi chimery skulptūros.

Pono Kempbelo Aleksanderio kontora ketvirtame aukšte. Sienos išmuštos kaštonmedžio imitacija, storame rytietiškame kilime mano sportiniai bateliai nugrimzta kelis centimetrus. Sekretorė avi juodus

vakarinius batelius, tokius spindinčius, kad ant jų matau savo veidą. Pažvelgiu žemyn į pakirptus ir panešiotus savo džinsus bei sportbačius, kuriuos praėjusią savaitę, neturėdama ką veikti, išmarginau ryškiais flomasteriais.

Sekretorės oda tobulai skaisti; tobulos jos antakių linijos, tobulos lūpos, kuriomis ji dabar spigiai koneveikia kažką kitame laido gale.

– Nesitikėk, kad aš taip ir pasakysiu teisėjui. Vien tai, kad *tu* nenori girdėti Klemano rėkavimų, dar nereiškia, kad *aš* turiu jų klausyti... Ne, iš tiesų šį paaukštinimą gavau už išskirtinį darbą ir už tą šūdą, po kurį murdausi kasdien, ir faktiškai, kol mes esame... – ji atitraukia telefono ragelį nuo ausies ir aš išgirstu iš jo sklindantį pypsėjimą. – Gyvulys, – sumurma ji ir, atrodo, tik tuomet suvokia, kad vos už trijų pėdų stoviu aš. – Kuo galėčiau padėti?

Ji nužvelgia mane nuo galvos iki kojų, mėgindama įvertinti pagal bendrąją pirmųjų įspūdžių skalę, ir tikriausiai nusprendžia, kad priklausau skurdžiausiųjų kategorijai. Aš pakeliu smakrą ir apsimetu kur kas kietesnė, nei iš tikrųjų esu.

– Man paskirtas susitikimas su ponu Aleksanderiu. Ketvirtą valandą.

– Jūsų balsas, – sako ji, – iš balso telefonu neatrodė, kad jūs tokia...

– *Jauna?*

Ji kiek sutrikusi nusišypso.

– Mes laikomės nuostatos nenagrinėti su paaugliais susijusių bylų. Jei norėtumėte, galiu jums nurodyti keletą praktikuojančių teisininkų, kurie...

Aš giliai įkvepiu ir pertraukiu ją:

– Iš tiesų jūs klystate. Smitas prieš Vatlį, Edmundas prieš Moterų ir vaikų ligoninę, Džeromas prieš Providenso vyskupiją – visos šios bylos susijusios su aštuoniolikos neturinčiais asmenimis. Visos trys baigėsi nuosprendžiais pono Aleksanderio klientų naudai. Ir visos šios bylos buvo nagrinėjamos *praėjusiais* metais.

Sekretorė mirksėdama žiūri į mane. Tada jos veidą iš lėto nušviečia šypsena – atrodo, ji nusprendė, kad aš jai vis dėlto patinku.

– Jei jau taip, kodėl nepalaukus tiesiog jo kabinete? – paklausia ji ir atsistojusi parodo kelią.

Net jei visas savo gyvenimo minutes praleisčiau skaitydama, vis vien netikiu, kad perskaitytose knygose surasčiau visus iš milžiniško skaičiaus žodžių, slypinčių aukštai ir žemai lentynose palei pono Kempbello Aleksanderio kabineto sienas. Pamėginu užsiimti matematika – jei kiekviename puslapyje yra apie 400 žodžių, o kiekvienoje iš šių juridinės tematikos knygų yra po 400 puslapių, jei kiekvienoje lentynoje yra dvidešimt knygų, o kiekviename stove po šešias lentynas, ką gi, gauname devyniolika milijonų žodžių, ir aš apžvelgiau tik dalį patalpos.

Viena kabinete lūkuriuoju gana ilgai ir spėju pamatyti: jo darbo stalas toks tvarkingas, kad ant registracijos knygos būtų galima žaisti kinišką futbolą. Ant sienų nėra nė vienos nuotraukos – nei žmonos, nei vaikų, nei jo paties; nors kambaryje švaru, ant grindų stovi pilnas puodelis vandens.

Aš imu kurti sau paaiškinimus, kas tai galėtų būti. Baseinas skruzdėlių armijai. Primityvus drėkintuvas. Miražas.

Beveik įtikinusi save, kad teisingas yra paskutinis variantas, aš lenkiuosi patikrinti, ar taip ir yra, bet staiga atsidaro durys. Vos nenukrintu nuo kėdės ir susiduriu akis į akį su įeinančiu vokiečių aviganiu, šis perveria mane žvilgsniu ir, nužygiavęs prie puodelio, ima lakti.

Po akimirkos įeina ir Kempbelas Aleksanderis. Jo plaukai tamsūs, ūgio jis ne mažesnio nei mano tėtis – metro aštuoniasdešimties, stačiakampiu smakru ir keistai užšalusiu žvilgsniu. Pasimuistęs jis nusimeta švarką ir tvarkingai pakabina ant kabyklos vidinėje durų pusėje, tada iš segtuvo ištraukia bylą ir nužingsniuoja prie savo stalo. Jis prabyla taip nė sykio ir nepažvelgęs man į akis.

– Nenoriu jokių sausainių, – sako Kempbelas Aleksanderis. – Nors turėčiau pats pavaišinti tave už atkaklumą. Cha, – jis nusijuokia iš savo sąmojo.

– Aš nieko nepardavinėju.

Jis smalsiai mane nužvelgia, tada paspaudžia vieną savo telefono mygtuką.

– Kere, – sako jis į ragelį, kai sekretorė atsiliepia, – ką šita veikia mano kabinete?

– Aš noriu su jumis pasikalbėti, – sakau.

Advokatas atleidžia vidaus telefono mygtuką.

– Aš taip nemanau.

– Jūs net nežinote, o gal aš turiu ieškinį.

Žengiu žingsnį pirmyn; tą patį padaro ir šuo. Tik dabar atkreipiu dėmesį, kad jis segi ankrūtinį su raudonu kryžiumi kaip senbernaras iš filmo, galintis užvilkti romo statinę į apsnigto kalno viršūnę. Nejučia ištiesiu ranką, ketindama ją paglostyti.

– Neglostyk, – perspėja Aleksanderis. – Teisėjas yra tarnybinis šuo. Ranka vėl nusvyra man prie šono.

– Bet juk jūs ne aklas.

– Dėkui, kad leidai man tai sužinoti.

– Tai kas jums yra?

Vos tai pasakiusi užsinoriu atsiimti savo žodžius. Argi man neteko girdėti šio klausimo Keitės adresu iš šimtų storžievių žmonių lūpų?

– Aš turiu dirbtinį plautį, – atžariai sako Kempbelas Aleksanderis. – Ir šuo mane saugo, kad neprisiartinčiau pernelyg arti magnetų. Dabar, jei suteiksi man tokią garbę ir išeisi, mano sekretorė suras tau koordinates tų, kurie...

Bet aš negaliu taip imti ir išeiti.

– Ar jūs tikrai pateikėte ieškinį Dievui? – sušunku, išsitraukiu atsineštas laikraščių iškarpas ir pasidėjusi ant tuščio stalo išlyginu.

Jo skruoste sutrūkčioja raumenėlis; tada nuo krūvelės viršaus jis paima vieną iškarpa.

– Aš pateikiau ieškinį Providenso vyskupijai vienoje iš jų prieglaudų gyvenančio vaiko vardu. Jam buvo reikalinga eksperimentinė terapija, per kurią būtų naudojami embriono audiniai, tačiau tai, vyskupijos nuomone, prieštarauja Vatikano II susirinkimo dokumentams.

Tiesa, kur kas geresnė to straipsnio antraštė būtų „Devynmetis kelia ieškinį Dievui už tai, kad ištraukė trumpą gyvenimo šiaudą“.

Nieko nesuprasdama spoksau į jį.

– Dilanas Džeromas, – paaiškina advokatas, – nusprendė pateikti ieškinį Dievui už tai, kad jis nepakankamai juo rūpinasi.

Jo didelio raudonmedžio stalo vidurio link driekiasi vaivorykštės spalvomis žaižaruojantis lako įtrūkimas.

– Pone Aleksanderi, – tariau, – mano sesuo serga leukemija.

– Liūdna tai girdėti. Bet netgi jei aš norėčiau dar kartą bylinėtis su Dievu, nors to tikrai nebus, tu negali iškelti ieškinio kieno nors kito vardu.

Aiškinti reikėtų pernelyg daug – kaip mano kraujas buvo leidžiamas seseriai į venas; kaip slaugytojos laikė užgulusios mane, kad dideliu švirkštu paimtų pakartotinę baltųjų kraujo kūnelių porciją, kuri vėliau buvo suleista Keitei, nes daktaras paaiškino, kad pirmą kartą jie paėmė nepakankamai. Apie mėlynės ir gilų veriantį kaulų skausmą po kaulų čiulpų donorystės procedūros; apie injekcijas, kurios mano organizme skatino kamieninių ląstelių gaminimąsi, kad prireikus būtų garantuotas jų rezervas mano seseriai. Faktas, kad aš nesu ligonė, nors ir galėčiau būti tokia laikoma. Faktas – aš gimiau tam vieninteliam tikslui – būti audinių tiekėja Keitei. Faktas – netgi dabar svarbiausius su manimi susijusius sprendimus priima kiti, ir nė vienas nesirūpina atsiklausti manęs – žmogaus, kuris labiausiai nusipelno būti išgirstas.

Aiškinti reikėtų pernelyg daug – tad mėginu padaryti bent jau tai, ką galiu.

– Ne su Dievu. Tik su mano tėvais, – tariau. – Noriu iškelti jiems ieškinį už tai, kad pasisavino teises į mano kūną.